

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

ХУДОЖЕСТВЕНО
КЛУСТРОВАНО
МЕСЕЧНО
СЪБИРАНЕ ЗА
ДЕЦА И МОЛОДИ

♦♦♦♦

Редакция и
Администрация:
ул. „Босилекът“, 7
София

Х Е Й

Разказ от Добри Ноевров.

Той измисле име. Винаги му сено „Хей“.
Врегатъ предъ кладенца въ градината зе-
ленукова градина, Хей се движеше въ кръгъ
и така непрекъснато обикалше едно малко
пространство. Това тежко и еднообразно об-
икаше носеше истинска благодат за градин-
та. Хей движеше единъ листъ,
който беше свързанъ съ траба
сочната дълбоко въ кладенца.
Отъ този трудъ на неуморния
Хей, водата изляваше презъ тра-
бата, изляваше сега голѣми ко-
рета и се пръскаше надъ гради-
ната. Жаднѣтъ плодове поглъ-
щаша бистрата студена вода и
така се заливаха съ живи со-
кови.

Колко леко било да навѣ-
ришъ вода за градината! Ще
прегнешъ едно дребно конче,
ще го наврещъ презъ цялѣ си
животъ да се върти въ малкъ
кръгъ и туй той

Жлътъ, съ мисиятъ коронъ,
козини крака, малка просубана
грива и клекнали уши, човѣкъ
би го взелъ за катаръ, ако не
беше туй малкъ и тъмъ.

Той не разбираше, че нему е
дадена най-тежката работа. На-
малъ глава, поелъ свои безгре-
нѣ кръгътъ дѣлъ, той покорно гледале предъ
себе си. Отъ време на време задъ него изля-
щалие мислишь и следъ това нѣкой
пошепвалъ: — Хей, какво дръвешъ?

Минавагы часовецъ — тежакъ дълтъ, а
Хей все тако търпеливо се движелъ и покорно
чекал края на дѣла. Той не мислелъ нищо, защото
все гледалъ да не изляснелъ канчешкѣ по гърба
му. Следъ всѣки ударъ мускулитѣ му тръгнали
цѣлъ часъ. Какъ ли страшноше ще е она,
който върти канчеша? Той трѣб-
ва да е едъръ, грозенъ съ из-
пльнени отъ злоба очи, съ жѣби
едри като вереници... Хей
устишилъ, че не всѣкога единъ
и сѣлъ вина задъ гърба му, но
всѣки си единъ и сѣлъ, който
замекналъ съ канчеша.

Но какъ си тъй страши гос-
подари? Хей не знаелъ колко
проска бѣше работата. Стопан-
никътъ на градината измислелъ кон-
чеша отъ уанката и, като нѣтъ
плаващия по два грона, вършелъ
си по цѣлъ дѣнъ да разгравятъ
канчеша по носелинния гърбъ
на коня. Тежко бѣше тая работа
и затова почти всѣкогдинно се
нѣбѣла канчешата. Това бѣше и
причината коньтъ да остане безъ
мисъ.

Единъ отъ тия страши гос-
подари бѣлъ и азъ. Сѣлшо като
другитѣ, и азъ въртелъ кан-
чеша надъ онцашния конь.

На пладно, който му спомнѣхъ да обѣда,
той зарѣкъ мислуа въ сѣното и не почувствалъ
нужда да ме види. Наконенъ и туженъ, той
бѣше преживѣлъ. О, азъ винагдахъ, че му е

